

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.320/2022/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperesi képviselő (felperesi képviselő címe; eljáró képviselő: felperest képviselő kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperest képviselő kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes, 9. sorszám alatt
A fellebbezéssel támadott határozat:	Pécsi Törvényszék 103.K.700.681/2022/8. számú ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 16.000 (tizenhatezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes c.r.tzls. a szolgálati hely állományában körzeti megbízotti beosztásban teljesít szolgálatot, szolgálatteljesítési helye a peresített időszakban településnév 1 település körzeti megbízotti működési körzet. Az alperes a rendőri lefedettség biztosítása érdekében körzeti megbízotti csoportot alakított ki, mely további 13 településre terjedt ki. A peresített

időszakban a felperes a körzeti megbízotti munkakör ellátása mellett rendszeresen látott el a körzeti megbízotti működési, illetőleg a csoport működési körzetén kívüli járőri feladatokat, járőrszolgálatot, gyalogos mozgóőri szolgálatot, átkíséréseket, kísézőőri beosztás feladatait, rendezvénybiztosítást, csapatszolgálati feladatokat és több esetben helyettesítette a rendőrőrs távollévő szolgálatparancsnokát.

[2] A felperes 2021. év október 22-én előjárójához előterjesztett szolgálati panaszában – 2018. október 1-től a beosztásához nem tartozó többletfeladatok ellátása miatt – 3 évre visszamenően az illetményalap 100%-nak megfelelő megbízási díj (és kamata) megfizetését kérte. Szolgálati felettese a panasznak nem adott helyt, azt elbírálásra felterjesztette az alpereshez, aki a 02000-101/525-4/2021.Szü. számú határozatával a panasznak részben helyt adott és megbízási díj jogcímén 21 hónapra az illetményalap 50 %-ának megfelelő, összesen 405.825 forint (és kamatai) megfizetéséről rendelkezett. Rögzítette, hogy a feladatellátásért a szolgálati minimumot látta indokoltnak, mert a feladatokat lefedő beosztások a körzeti megbízotti beosztáshoz képest (TH/D) alacsonyabb besorolásúak (TH/A, TH/B). A különleges jogrend időszakára eső igénynek nem adott helyt.

A kereset és védírat

[3] A felperes a keresetében 2018. október 1. és 2021. szeptember 30. közötti időszakra összesen 637.743 forint megbízási díj és annak 2020. április 6-tól (középidőtől) számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest, perköltség megállapítása mellett. Keresete jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a), b) és c) pontját egyaránt megjelölte. A megbízási díj mértékét a teljes időszakra, azaz 36 hónapra az illetményalap 75%-ban kérte megállapítani, mivel több különböző beosztás feladatai látta el, és a járőr, kísézőőr és az egyéb, a beosztásán kívüli feladatok a szolgálatteljesítési idejének átlagosan mintegy felét érintették, a többletfeladatok között kifejezetten tiltott átkísérés is szerepelt.

[4] Az alperes védíratában elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan - arra az esetre, ha a bíróság a különleges jogrend idejére is megállapítja az igény jogalapját, úgy - a megbízási díj mértékét az illetményalap 50%-ában kérte megállapítani. A jogalap vitatása körében előadta, hogy a körzeti megbízotti és a járőrszolgálati feladatok átfedik egymást, párhuzamosak. Téves felperes azon okfejtése, mely szerint körzeti megbízottként egy másik beosztáshoz (járőr) tartozó feladatokat kellett ellátnia. Az összecszerűsége körében előadta, hogy a felperes a járőrszolgálati tevékenysége során alacsonyabb beosztáshoz tartozó feladatokat látott el a magasabb, körzeti megbízotti beosztáshoz tartozó illetményért, melyhez társult a szolgálati panaszt elbíráló határozattal részére megállapított 50% mértékű megbízási díj. A belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr.) 35. § (6) bekezdése – ami részletezi a mérlegelési szempontokat – alapján végzett alperesi mérlegelési tevékenység vonatkozásában a bíróság nem rendelkezik felülmérlegelési jogkörrel. Az átkísérés, mint a körzeti megbízott részére kifejezetten tiltott feladat esetleges szabályellenes ellátása sem teremt jogalapot az 50%-on felüli megbízási díjra. Az alperes a per során a különleges jogrend időszakára is elismerte a megbízási díj iránti igényt a rendvédelmi illetményalap 50%-áig.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletében 637.743 forint megbízási díj és annak 2020. április 6. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamata, valamint 70.000 forint perköltség (benne 50.000 forint megbízási díj) megfizetésére kötelezte az alperest. Döntését a Hszt. 71. § (1) és (5) bekezdésére, valamint a BMr. 35. § (6) bekezdésére alapította. Megállapította, hogy a felek között nem volt vitás, hogy felperes jogosult a Hszt. 71. § (1) bekezdése alapján az (5) bekezdés szerinti megbízási díjra (jogalap), mivel körzeti megbízotti működési körzetén kívül, illetve körzeti megbízotti csoport működési körzetén kívül nem eseti jelleggel szolgálati beosztásába nem tartozó járőrszolgálati, illetve egyéb feladatokat végzett. A felek között csupán az volt vitatott, hogy a felperest az általa igényelt rendvédelmi illetményalap 75%-ának megfelelő vagy az alperes által nem vitatott 50%-nak megfelelő díjazás illeti-e meg.

[6] A felperes által készített és az alperes által nem vitatott kimutatása alapján megállapította, hogy felperes a perbeli időszakban 394 szolgálatot látott el (havi 10,9% szolgálat), melyből kifejezett járőrszolgálat 176 volt (havi 4,9% járőrszolgálat), vagyis a felperes kifejezett járőrszolgálatainak aránya havi szinten megközelítette (45%) a havi szolgálatteljesítéseinek felét, ezen többletfeladatok teljesítése jelentősnek minősült. Mindazonáltal a felperes a kimutatásban nem szereplő, más, a körzeti megbízotti feladatkörhöz nem tartozó többletfeladatokat is ellátott, így csapatszolgálati tevékenységet, rendezvénybiztosítást, jelentős számú mozgóőri szolgálatot, másrészt felperest a szolgálati beosztásába nem tartozó járőr- és egyéb feladatok ellátása idejére nem mentesítették a körzeti megbízotti szolgálati beosztáshoz tartozó feladatellátás alól. A bírói gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat a Hszt. 71. § (5) bekezdésében rögzített keretek között, milyen mértékben határozza meg. Az alperes azonban a – különleges jogrend időszakán kívüli – felperest megillető 50%-os mérték meghatározása során kizárólag azt értékelte (határozat 4. oldal 3. bekezdés), hogy a körzeti megbízotti beosztáshoz nem tartozó feladatokat lefedő beosztás a felperes körzeti megbízotti beosztásához képest alacsonyabb besorolású, így nem merítette ki a BMr. 35. § (6) bekezdése szerinti mérlegelési szempontokat. Felperes rendszeresen végzett járőrszolgálati tevékenysége miatt körzeti megbízotti feladatai háttérbe szorultak, ugyanakkor több különböző típusú feladatot látott el, és a többletfeladatok megközelítették havi szolgálati idejének felét, így – valamennyi szempont összességében történő mérlegelésével – a jogszabályi minimumhoz (50%) közeli értéken, 75%-ban meghatározott megbízási díj nem eltűlzott.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] Az alperes fellebbezésében az ítélet megváltoztatását és a megbízási díj mértékének a keresetben megjelölt 75% helyett az illetményalap 50%-ban történő megállapítását kérte. Állította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete jogsértő, téves jogértelmezés

és jogkövetkeztetés eredménye, sérti a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 85. § (5) bekezdését, valamint eltér a Kúria Kf.VII.40.550/2021/4., Kf.VII.45.084/2021/3., és Kf.VII.45.156/2021/4. számú ítéleteiben kifejtettektől. A Kp. 85. § (5) bekezdésének megsértése körében előadta, hogy a Hszt. 71. § (5) bekezdése alapján a megbízási díj mértékéről mérlegelési jogkörben dönthet, a mérlegelési szempontokat a BMr. 35. § (6) bekezdése rögzíti. Ennek megfelelően, miként határozatában kifejtette, a felperes által elvégzett egyéb feladatokat lefedő beosztások alacsonyabb besorolásúak, így a besoroláshoz tartozó illetmény is alacsonyabb. A felperes magasabb beosztású KMB-s bére az alacsonyabb beosztás ellátásakor is változatlan volt, több bért kapott ugyanazon feladatellátásért, mint az alacsonyabb beosztású kollégája. Téves az elsőfokú bíróságnak az a következtetése és megállapítása, hogy mérlegelési jogkörében eljárva nem vizsgálta és nem értékelte a mérlegelési szempontokat. A Kúria Kf.VII.45.084/2021/3. számú ítélete alapján a jogszerűségi kontroll a hatóság mérlegelési jogköre vonatkozásában a bíróság számára nem biztosít felülmérlegelési lehetőséget. Az elsőfokú bíróság a Kúria döntésével ellentétes tartalmú döntést hozott, ítéletével hatáskörelvonást is megvalósított, amikor a mérlegelési jogkörben meghozott alperesi döntést „felülmérlegelte”. A Kúria Kf.VII.40.550/2021/4. számú ítéletében az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg az összeget. A Kf.VII.45.156/2021/4. számú döntésben a Kúria a 75%-os megbízási díjat a többletfeladatok 90%-os mértékének megállapítása mellett hagyta jóvá. A veszélyhelyzet alatt végzett kiemelkedő munkáért kapott egyéb juttatások (szabadnap, évi teljesítményjuttatás, havi fegyverpénz) tükrében az 50%-os mérték jogszerű és elégséges. Az 50.000 forint összegű perköltséget (megbízási díj) eltúlzott, figyelemmel az azonos tárgyú perekben már kimunkált jogi érvrendszerekre, ebből adódóan a kifejtett többlettevékenység csekélyebb mértékére, és arra, hogy az ügy bonyolultsága nem állapítható meg, így a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IMr.) 3. § (6) bekezdésének alkalmazására indokként nem hívható fel.

[8] A felperes az ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen értékelte összességében az adatokat, mérlegelte a szempontokat, és fogadta el azt a tényállást, hogy a többletfeladatok jelentősnek tekinthetők, illetőleg több, különböző feladatot látott el felperes, és nem mentesítették a beosztásába tartozó feladatellátás alól. A perköltség-igénye nem minősül eltúlzottnak, az a tényleges jogi képviselői tevékenységgel még akkor is arányos, ha a jogi képviselő számos hasonló ügyben lát el képviselést.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[9] Az alperes fellebbezése – az alábbiak szerint – nem alapos.

[10] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és az ellenkérelem keretei között vizsgálta felül, az ügyet tárgyaláson kívül elbírálván, ennek

során az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és annak helyes indokaival egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra tekintettel a következőket emeli ki.

[11] A felek között a tényállás nem volt vitás, a felperes által ellátott többletfeladatokról készített kimutatást az alperes nem vitatta sem a megjelölt tevékenységtípusok, sem a többletfeladatok gyakorisága tekintetében. Az alperes a peresített időszak egészére elismerte a felperesi igény jogalapját, így a felek között kizárólag a megbízási díj mértékében volt eltérés. Az elsőfokú bíróság az alperes által nem vitatott tevékenységkimutatás alapján a felperesi többletfeladatok szolgáltatellátáshoz viszonyított arányát havi szinten a szolgáltatelljesítések közel felében (45%) a bizonyítékok helytálló értékelésével, okszerűen határozta meg.

[12] Az alperes fellebbezésében a megbízási díj mértéke körében állította az elsőfokú bíróság téves jogértelmezését, és a Kp. 85. § (5) bekezdésének a megsértésére, valamint az elsőfokú ítéletnek a kúriai joggyakorlattól való eltérésére, és a mérlegelési jogkör jogsértő alkalmazására hivatkozott, ezért a Fővárosi Ítéltábla is e körben vizsgálódhatott.

[13] Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a megbízási díj mértéke az ellátandó munkaköri feladatokhoz köthető, azért jár, mert a rendvédelmi szerv tagja az eredeti munkaköri feladatoktól eltérő többletfeladatot végez és ezt a többletterhet a Hszt. 71. § (5) bekezdésében a jogalkotó az illetményalap 50-200%-áig terjedő összeggel kompenzálja. A BMr. 35. § (6) bekezdése alapján a helyettesítési díj mértékét a többletfeladat nagysága, a megbízással járó többletter, a helyettesített szolgálati beosztás besorolása alapján a Hszt. 71. § (4) és (5) bekezdésében foglaltak figyelembevételével kell meghatározni. A Kúria Kfv.VII.37.780/2020/5. számú ítéletében kimondta, hogy a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg. A mérlegelés szempontjait a munka bonyolultsága, az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigénye, annak gyakorisága, az arra előírt többlettudás birtokában kell meghatározni, valamennyi szempontot összességében kell mérlegelni, és a rendvédelmi szerv tagja által elvégzett feladatok egyedi vizsgálata alapján kell arról dönteni, hogy a ténylegesen ellátott többletfeladatért milyen mértékű megbízási díj jár.

[14] Mérlegelési jogkörben megvalósított közigazgatási cselekményről tehát akkor van szó, amikor a közigazgatási szerv cselekvését olyan hatásköri (tehát anyagi jogi) jogszabályi rendelkezésre alapozza, amely kizárólag a döntés kereteit jelöli ki, és hatásköre gyakorlása során a jogalkalmazó közigazgatási szerv több jogszerű döntés közül választhat. A cselekvés tehát csak akkor tekinthető mérlegelési jogkörben megvalósítottnak, ha a hatásköri felhatalmazás jellege ezt megteremti (pl. megengedő hatásköri szabály, mely a döntés meghozatalát nem teszi kötelezővé, túl-ig mértéket tartalmazó rendelkezés, vagylagos döntési lehetőséget rögzítő szabály vagy általános jogfogalom használata útján). A közigazgatási eljárásban a tényállás megállapításához szükséges bizonyítékok mérlegelése az eljárási mérlegelés körébe tartozik és nem azonos az anyagi jogi (hatásköri) szabályon nyugvó mérlegelési jogkör gyakorlásával, hiszen ez a fajta eljárási mérlegelés a kötött döntések meghozatala (azaz a nem mérlegeléses közigazgatási cselekmények megvalósítása) során is fennáll (Kf.IV.37.864/2019/5.).

[15] Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes a szolgálati panaszt elbíráló határozatában a peresített időszaknak csak egy részére állapított meg megbízási díjat a felperesnek az illetményalap 50%-os mértékének figyelembevételével, ugyanakkor a különleges jogrend időszakára nem ismerte el az igény jogosságát. Bár a per során álláspontját módosította és a veszélyhelyzeti időre is elismerte a jogalapot, azonban erre az időszakra nem történt díjmegállapítás és kifizetés, így az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg az erre az időszakra arányos megbízási díjat. Az alperes által

határozatában elbírált időszak tekintetében ugyanakkor azt kell hangsúlyozni, hogy az elsőfokú bíróság a Kp. 85. § (5) bekezdése alapján nem volt elzárva attól, hogy az alperes által elvégzett mérlegelés jogszerűségi vizsgálatát követően a felperesnek magasabb megbízási díjat állapítson meg, azaz erre irányuló kereseti kérelem alapján vizsgálja a mérlegelési jogkör gyakorlását biztosító Hszt. 71. § (5) bekezdés jogszerű alkalmazását és a marasztalási igényre tekintettel korrigálhassa a mérlegelést, ha az nem volt jogszerű. E körben az alperes tévesen hivatkozott felülmérlegelésre, a perbeli esetben nem a BMr. 35. § (6) bekezdése alapján nem csak az alperes által figyelembe vett körülmények, hanem az elsőfokú bíróság által figyelembe vett további körülmények együttes mérlegelésére, s nem újramérlegelésre került sor. Mérlegelési jogkörben megvalósított közigazgatási cselekmény csak akkor lehet jogszerű, ha a közigazgatási szerv hatáskörét a mérlegelésre való felhatalmazásának keretei között gyakorolta, további a mérlegelés szempontjait és azok okszerűsége a közigazgatási cselekményt tartalmazó iratból megállapíthatóak. Mivel az alperes nem vont értékelésbe minden körülményt, ezért azt helytállóan korrigálta a marasztalási igény alaposságának megállapításához az elsőfokú bíróság. A mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozatok felülvizsgálata körében iránymutatásul szolgáló 2/2015. (XI. 23.) KMK vélemény a Kp. fenti szakaszának értelmezése körében rögzíti, hogy a közigazgatási jogszabályok gyakran meghatározzák a hatósági mérlegelés feltételeit, tehát azokat a körülményeket, amelyeket a hatóságnak kötelezően vizsgálnia kell mielőtt mérlegelési jogkörét gyakorolná. Ezeket a feltételeket a jogszabályok általában objektív körülményeként határozzák meg, s ha a hatóság fennállásukat nem állapítja meg, úgy a tényleges mérlegelésre sem kerülhet sor. Hangsúlyozni kell azonban, hogy a mérlegelési feltétel vizsgálata, az ahhoz kapcsolódó értékelési tevékenység nem azonos magával a mérlegelési jogkörrel, a kettő nem keverhető össze. Abban az esetben, ha a hatóság a mérlegelési feltétel vizsgálatát elmulasztja, akkor a mérlegeléshez szükséges jogszabályi feltétel is hiányzik és a határozat jogszabálysértőnek minősül. Ez azt is jelenti, hogy a jogszabályban írt mérlegelési feltételek, tehát azok a körülmények, amelyek vizsgálatát követően a hatóság tényleges mérlegelési tevékenységet végezhet, a törvényes mérlegelés alapfeltételének minősülnek. E körben a vizsgálatok hiánya nem csupán a mérlegelést, de tágabb értelemben a határozat megalapozatlanságát vonja maga után.

[16] Az elsőfokú bíróság az alperes által az illetményalap 50%-ban megállapított megbízási díj tekintetében helytállóan mutatott rá, hogy az alperes mindössze egyetlen szempontot mérlegelt, és határozatában mindössze arra hivatkozott, hogy a felperes beosztásához nem tartozó feladatokat lefedő beosztás a körzeti megbízotti beosztáshoz képest alacsonyabb besorolású volt. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság az idézett felhatalmazó normákból következően okszerűen vont értékelési körébe további szempontokat is, amit részletesen kifejtett. Rámutatott, hogy a felperes járőrszolgálatának aránya megközelítette a havi szolgálatteljesítések felét, a felperes továbbá a kimutatásban nem szereplő más, a körzeti megbízotti feladatkörhöz nem tartozó további feladatokat is ellátott, mint például csapatszolgálati tevékenység, rendezvénybiztosítás, jelentős számú mozgóőri szolgálat, melyek ugyancsak szolgálati beosztásához nem tartozó többletfeladatnak minősülnek, ráadásul alperes nem mentesítette felperest a beosztásába tartozó feladatellátás alól, melyre értelemszerűen felperesnek kevesebb ideje jutott.

[17] A fentiek alapján az elsőfokú bíróság a megbízási díj mértékét megfelelő szempontok mentén alakította ki és határozta meg a rendvédelmi illetményalap 75%-ában. Ennek során a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl, a vonatkozó jogszabályi rendelkezések alapján figyelembe vette, hogy a rendszeresen végzett járőrszolgálati tevékenysége miatt felperes körzeti megbízotti feladatai háttérbe szorultak, azokat a többletfeladatai mellett kellett ellátnia, továbbá beosztásába nem tartozó több különböző

típusú feladatot látott el, figyelembe vette e többletmunkának az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított mennyiségét, rendszerességét, valamennyi szempontot összességében mérlegelt és a felperes által elvégzett feladatok egyedi vizsgálata alapján döntött arról, hogy a ténylegesen ellátott többletfeladatért milyen mértékű megbízási díj jár. Önmagában az a körülmény, hogy a hosszú ideig, rendszeresen végzett többletfeladatok mértéke hónaponként, esetenként eltérő mértékű volt, az elsőfokú bíróság mérlegelését a megbízási díj teljes összegének a meghatározása tekintetében nem teszi jogszabálysértővé és megalapozatlanná. A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság kellően részletező, a bizonyítás adataiból okszerűen következő, érdemi mérlegelésében elfogadható indokokat adta annak, hogy miért határozta meg a megbízási díj havi összegét a rendvédelmi illetményalap 75%-ában. A felperes a csatolt kimutatással hitelt érdemlően igazolta a rendszeres és beosztásán túlnyúló feladatellátást, ezért a kereseti kérelemnek megfelelő összegű marasztalás az alkalmazott jogszabályoknak – a Hszt. 71. § (5) bekezdésének, valamint a BMr. 35. § (6) bekezdésének – és a bizonyított peradatoknak is megfelelt.

[18] Mivel az alperes a fellebbezésében a Kúria joggyakorlatától való eltérésre is hivatkozott, a Fővárosi Ítéltábla először vizsgálta az ügyazonosság kérdését, amihez a Kúria – többek között – a Jpe.I.60.002/2021/7. számú határozatában fektette le az ügyazonosság megállapításának kritériumait. Eszerint az ügyazonosság több tényező által befolyásolt, összetett jogfogalom, amelyet mindig esetről esetre kell vizsgálni. Ennek során szigorúan kell venni az összehasonlított bírói döntésekben az alkalmazott anyagi jogszabály egyezőségét (hatály, normatartalom) és a jogértelmezés szempontjából releváns tények lényegi hasonlóságát, továbbá közigazgatási perben – a kérelemhez kötöttség és a közigazgatási ügy tárgya által meghatározott vizsgálat miatt – a hatósági, a kereseti és a felülvizsgálati kérelem ténybeli és jogi azonosságot befolyásoló elemeit. Nincs ügyazonosság: eltérő anyagi jogi háttérű, azonos anyagi jogi háttér mellett eltérő kérelmet tartalmazó, vagy azonos anyagi jogi háttér mellett eltérő tényállású közigazgatási ügyek és annak alapján indult közigazgatási jogviták között. Alappal kérdőjelezhető meg az ügyazonosság továbbá: azonos anyagi jogi háttér mellett eltérő kereseti vagy eltérő felülvizsgálati érvelés esetén.” {Jpe.I.60.002/2021/7. [20]-[21]} A Kúria gyakorlata az ügyazonosság vizsgálata során azt is megkívánja, hogy az erre hivatkozó fél állítson fel párhuzamot a jogkérdés szempontjából releváns tények, alkalmazandó jogszabályok, az eljárás kereteit meghatározó kérelmi elemek hasonlóságára utalva, továbbá mutassa be, hogy a közzétett döntésekben milyen elvi megállapítás került rögzítésre, ugyanezen jogkérdésben milyen álláspontot fogadott el az ítélkező tanács és indokolja meg, miben látja a közzétett és támadott kúriai döntés közötti eltérést. Nem megfelelő az érvelés, ha az nem a közzétett kúriai döntésre, hanem annak kezdeményezői értelmezésére koncentrál, és ezzel elszakad a kúriai döntés elvi magjától. Az ügyazonosság lényeges elemeinek vagy az ezzel kapcsolatos jogi érvelés hiánya esetén sikerrel nem állíthatja a kezdeményező, hogy az ítélkező tanács jogegységet sértő módon járt el {Jpe.I.60.002/2021/7. [25]}. A Fővárosi Ítéltábla erre figyelemmel megvizsgálta, hogy az elsőfokú ítélet és az alperes által felhívott kúria határozatok között fennáll-e az ügyazonosság. A Kúria Kf.VII.45.084/2021/3. számú, Kf.VII.40.550/2021/4. számú és a Kf.VII.45.156/2021/4. számú ítéletei esetében azt állapította meg, hogy az alperes egyik ügyben sem találta alaposnak a felperesi igényeket, egyik ügyben sem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felpereseknek, ezért mindegyik esetben az eljáró bíróság azt mérlegelési jogkörében határozhatta meg. A megbízási díj mértékének megállapításakor azonban a bíróság mindegyik ügyben kötve volt a kereseti kérelemhez, vagyis a felperesek keresetében megjelölt mértéken nem terjeszkedhetett túl. Ennek megfelelően az első esetben az illetményalap 100%-ában, a második és a harmadik esetben az illetményalap 75%-ában határozta meg a megbízási díj mértékét, ugyanakkor az elvégzett többletmunka arányának százalékos meghatározására vonatkozó adatot csak a harmadik kúriai határozat rögzített.

Mindezek figyelembevételével az ügyszabadság egyik esetben sem volt megállapítható. Az alperesnek a plusz szabadnapokra, az évi teljesítményjuttatásra és a havi fegyverpénzre való hivatkozása irreleváns, mivel a Hszt. 71. § (5) bekezdése kógens jelleggel az elismert többletszolgálat ellentételezéseként a rendvédelmi illetményalap 50-200%-áig terjedő mértékű díjazást állapít meg. Azon többletjuttatások, amelyeket egy szervezet más-más jogcímen és eseti feltételrendszer mellett oszt ki, nem releváns a megbízási díj szempontjából, abban a külön feltételek szerint jogosultak részesülhetnek, nem teremt egyenlő kiindulási pontot a megbízási díj rendszerében, az ahhoz kapcsolódó mérlegelési jogkör szempontjából.

[19] A perki költség körében a másodfokú bíróság abból indult ki, hogy az elsőfokú ítélet az IMr. 2.§-ra tekintettel a felperes által érvényesített összegben ítélte azt meg, figyelembe vette, hogy felperes képviselője két írásbeli beadványt szerkesztett, a bírósági tárgyaláson megjelent, így az általa érvényesített munkadíjat nem tekintette túlzottnak, még annak figyelembevételével sem, hogy az országban számos helyen indított hasonló tárgyú perben járt el képviselőként. Másrészt a felperesi képviselő a keresetében az IMr. 3. § (6) bekezdését, valamint a 4. § (1) bekezdés a) és b) pontját jelölte meg és mérlegeléssel kérte figyelembe venni, hogy már a keresetindítást megelőzően szolgálati panaszt terjesztett elő, további két beadványt is készített, és számos alkalommal egyeztetett az alperessel, melynek eredményeként került sor a panasz részbeni elismerésére és az alperes részbeni teljesítésére, melynek során azonban számára jogi képviseleti munkadíjat alperes nem fizetett. Az IMr. 2. §-a alapján a perki költség fizetése a fél és a jogi képviselő között létrejött megbízási szerződésben kikötött munkadíjon alapul, míg a 3.§ alapján a munkadíjat a jogszabály a pertárgyértékhez igazodóan határozta meg. Az iratok között a kereset mellékleteként rendelkezésre áll a felperes és a szakszervezet között létrejött meghatalmazás, ami egyúttal 3. és 4. pontjaiban rögzíti a pernyertesség esetére fizetendő „támogatási díj” összegét, ami a szakszervezeti tagsági jogviszony időtartamától függően a megítélt pénzösszeg 5, 7 vagy 10%-a. A Fővárosi Ítéltábla az alperes hivatkozását, miszerint a felperesi igénynek való részbeni helyt adása okán a felperesi képviselőnek már nem kellett olyan mértékű tevékenységet kifejtenie, nem találta megalapozottnak. Jelen tényállás mellett megállapította, hogy a ténylegesen elvégzett felperesi képviselői tevékenység többrétű, mindvégig az ellenérdekű fél nyilatkozatait követő volt; írásbeli beadványok előterjesztését és tárgyaláson részvételt jelentett, melyek szakmailag indokoltak és kellő terjedelműek voltak. A teljes perki képviseleti ellátás okán az elsőfokú bíróság mérlegeléssel megállapított perki költség marasztalását elfogadta és azt az IMr. rendelet szerint megfelelőnek ítélte.

[20] A Fővárosi Ítéltábla a fentiekben kifejtettek tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

[21] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pereszes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perki költségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint IMr. 4. § (1) bekezdésére és 3. § (5)-(6) bekezdéseire figyelemmel állapította meg, a pertárgyérték 2,5 %-hoz közelítő összegben.

[22] Az alperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján teljes személyes illetékmentesség illeti meg, ezért az Itv. 39. § (1) bekezdése szerinti illetékalap után az Itv. 46. § (1) bekezdésében szerinti számított 51.019 forint fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontja, és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[23] Az alperes névváltozása az Alaptörvény 2023. január 1. napjával hatályba lépett tizenegyedik módosítás F) cikk (2) bekezdésén és a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 4/A. § (1) bekezdésén alapul.

[24] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99.§ (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2023. április 12.

dr. Robotka Imre s.k.	dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.	dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró